

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra MESSIAS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680122778256/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Kendte du hende? spurgte Fog og blev ved at se efter den lille runde Pigeskikkelse med det lyse Nakkepur og det let bøjede Hoved, til hun blev borte i Sværmen. Jeg tror sgu, hun blev rød!

Jansen svarede ikké; han tog en Slurk Øl af det store Krus og stirrede saa atter mod Menneskemuren.

Fog drak.

— Der er Vand i Øllet! sagde han og gloede paa Opvarteren, som skyndte sig forbi med fire skummende Krus i Haanden.

Og saa satte Fog sig til at mønstre Skaren, der i stadig Strøm drog langs Bordene og Teltene.

— Naa, Klein, kommer han?

— Straks! sagde Klein og satte sig hos dem.

— Var han til at komme nær?

— Aa ja; han var ret naadig.

— Der! drik Øl, Klein!

Jansen rejste sig og saa op over Bakkeskrænten.

— Hvorhen? spurgte Fog og spilede sine lyseblaa Øjne op og lod Munden staa halvt aaben.

— Jeg gaar.

— Nej du gør ikke.

— Jeg gider ikke mere.

— Hvem siger, du skal gide noget?

— Jeg keder mig.

— Slaa en Kolbøtte.

Jansen forandrede ikke en Mine i sit store, brede Ansigt. Han stod og stirrede, som var han ikke af denne Verden.

— Hvad Fanden er der i Vejen?

— God Dag, gamle! sagde i det samme en lille fast Røst.

Jansen vendte sig.

— Naa, er det dig Eriksen?

Eriksen gjorde et Kast med Hovedet og bød Haanden flot frem til Hiisen; der laa et lille, ligegyldigt Smil over hans skæg-

løse Drengansigt med de to store, brune Øjne, som hverken saa paa Jansen eller paa Klein eller paa Fog, men holdt sig fæstede paa et Punkt et Steds langt ude, fast fæstede, naglede som af store, stridige Tanker.

— Naa, hvordan har du det saa? spurgte Klein.

— Tak, rart. Og du, kære?

— Jeg — aa! — Hør, lad os saa gaa.

— Ja jeg gaar i ethvert Tilfælde! sagde Jansen igen.

— Hvor vil I hen? spurgte Eriksen.

— Bare ud. Vi bliver nok enige, naar vi først kommer ud paa Vejen. Er du med, Eriksen?

— Vi kan jo se, hvad det bliver til!

Jansen var atter paa Vej mod Udgangen. Eriksen og Klein fulgte efter ham.

Fog sad lidt endnu; saa rejste han sig trevent, betalte Øllet og slentrede efter de andre. De stod uden for Porten, da han naede dem.

— Naa — hvorhen saa?

— Har vi Penge?

De saa paa hinanden. Fog havde Øjnene efter et Par Pige-børn, som strøg forbi.

— Klein har! afgjorde Eriksen og klemte den fedtede Hue bedre fast.

Klein stod og rokkede med Hovedet og borede med Stokken.

— Aa! sagde han tørt.

— Vist har du saa, Klein.

Inde fra Menneskemylret summede Stemmerne ud over Vejen, langt ud i Sommeraftenen.

— Jeg gaar til Damhuskroen! sagde Jansen og saa op mod Bakken, som havde han ikke talt til nogen.

— Gu' gør du ej! svarede Fog over mod Søndermarken.

— Kom du nu bare!